

Commissaris Dupin en de dode in Pont-Aven

De eerste dag

Het was een prachtige zomerdag, die zevende juli, een van die Atlantische dalgen waar commissaris Dupin normaal gesproken gelukkig van werd. Het blauw was alomtegenwoordig, de lucht was voor Bretonse begrippen 's ochtends vroeg al warm en glashelder: alles was scherp omlijnd. De avond ervoor had het nog geleken of het einde van de wereld nabij was. Zware, laaghangende, dreigende zwarte wolken raasden langs de hemel, zorgden voor hevige windstoten, er waren Bijbelse stortbuien overgetrokken.

Concarneau, de prachtige 'blauwe stad' die nog altijd zo werd genoemd vanwege de blauwe vissersnetten die daar in de vorige eeuw de kaden sierden, lag er stralend bij. Commissaris Dupin zat in L'Amiral, helemaal aan het eind van de bar, als altijd met een opengeslagen krant. De ronde klok boven de mooie oude markthal, waar dagelijks verse vis werd verkocht, gaf halfacht aan. Het oude café-restaurant, dat vroeger ook een hotel herbergde, lag aan de kade, recht tegenover de oude stad. Imposante muren en wachttorens beschutten de *ville close*, schilderachtig gelegen op een klein, langgerekt eiland in de grote haven waarin de Moros uitmondde. Sinds Dupin twee jaar en zeven maanden eerder vanwege 'onenigheden' – zo stond het in het interne rapport – vanuit Parijs naar de verst gelegen provincie was 'overgeplaatst' (na zijn hele leven in de zwerige hoofdstad te hebben doorgebracht) dronk hij elke ochtend zijn *petit café* in L'Amiral: een aangenaam ritueel dat streng in acht werd genomen.

L'Amiral bezat nog de charme van de bloeitijd aan het eind van de negentiende eeuw, toen wereldberoemde kunstenaars er logeerden of later, toen Maigret er kwam. Gauguin had er nog voor de deur gevochten toen een stelletje opgeschoten matrozen

zijn jonge Javaanse bruid beledigden. Daarna raakte het hotel in verval, tot twaalf jaar geleden, toen Lily en Philippe Basset het overnamen. Ze kwamen allebei uit Concarneau, maar leerden elkaar kennen in Parijs, en hadden eigenlijk heel andere plannen gehad. Onder hun leiding kwam het weer tot bloei. Het was zonder enige twijfel het kloppende hart van de stad. Het was er sfeervol, het was authentiek, zonder tierelantijnen. Er kwamen maar weinig toeristen in L'Amiral. Die gaven de voorkeur aan de 'authentiekere' cafés verderop, op het grote plein.

'Nog een espresso, en een croissant.'

Aan zijn oogopslag en zijn afgemeten gebaren zag Lily meteen wat de commissaris wilde. Mompelen was genoeg. Het was Dupins derde espresso.

'Zevenendertig miljoen – hebt u het gezien, commissaris, hij staat op zevenendertig miljoen.'

Lily stond al bij de espressomachine, waar Dupin groot ontzag voor had. Het was zo'n ouderwets ding dat nog lawaai maakte.

Lily Basset was een jaar of veertig, een mooie vrouw met donkerblonde krullen, die energie en daadkracht uitstraalde. Haar zegroene ogen zagen alles. Dupin mocht haar, net als haar man, de gepassioneerde, maar bescheiden kok van het restaurant, al zeiden ze niet veel. Misschien juist daarom. Lily had Dupin vanaf zijn eerste dag geaccepteerd – wat hier iets betekende. Parijzenaars werden door Bretons als de enige echte buitenlanders beschouwd.

'Verdomme.'

Dupin bedacht dat hij nog mee had willen doen. De jackpot van de lotto, die het hele land bezighield, was vorige week weer niet gevallen. Dupin had dapper twaalf rijtjes ingevuld en was erin geslaagd in twee rijtjes één cijfer goed in te vullen.

'Het is al vrijdag, commissaris.'

'Ik weet het.'

Hij zou zo nog even langs de sigarenwinkel lopen. 'Vorige week waren de nieuwe formulieren er al.'

'Ik weet het.'

Dupin had de laatste weken slecht geslapen en probeerde zich

te concentreren op de krant. In juni had het noorden van Finistère het moeten stellen met 62 procent van de gebruikelijke zonuren in juni: 145. Het zuiden had het nog tot 70 procent geschopt. Morbihan, toch maar een steenworp verderop, had het tot 82 procent gebracht. De statistieken vormden het hoofdartikel van de *Ouest France*. Verbazingwekkende cijfers over het weer waren de specialiteit van die krant – van alle Bretonse kranten eigenlijk, en van alle Bretons. ‘In geen decennia hebben we het in juni met zo weinig zonuren en zo weinig warme dagen moeten stellen als dit jaar’ was het dramatische hoogtepunt van het stuk. Als altijd. Traditioneel eindigde het artikel met de woorden: ‘Zo is het nu eenmaal: in Bretagne is het mooi weer – vijf keer per dag.’ Een soort Bretons volkslied. Overigens mochten alleen inwoners van Bretagne op het weer schelden of er grapjes over maken. Van anderen werd dat onbeleefd gevonden. Dat gold eigenlijk voor alles wat Bretons was, had Dupin in zijn drie jaar in Bretagne geleerd.

De doordringende ringtone van zijn telefoon deed de commissaris opschrikken uit zijn gepeins. Hij haatte dat geluid. Hij zag het nummer van Labat, een van zijn twee inspecteurs. Dupin werd er chagrijnig van en nam niet op. Over een halfuur zou hij hem op het bureau zien. Dupin vond Labat een kleinzielig mannetje en ondraaglijk serieus. Bovendien was hij vreselijk ambitieus. Hij was midden dertig, had een gedrongen postuur, een babyface, flaporen, was kalend, wat helemaal niet bij hem paste – en hij vond zichzelf nog onweerstaanbaar ook. Hij was Dupin meteen bij zijn aankomst toegewezen. Hij had nog geprobeerd om van hem af te komen – maar tevergeefs.

Zijn telefoon ging opnieuw over. Altijd die gewichtigdoenerij. Nog een keer. Dupin werd er toch een beetje onrustig van.

‘Ja?’

‘Monsieur le commissaire? Bent u het?’

‘Wie had je dan verwacht?’ gromde Dupin.

‘De prefect, Guenneuges, heeft net gebeld. U moet hem vervangen, vanavond, bij het vriendschapscomité van Staten Stoud uit Canada.’

Labats zuidelijke accent stond Dupin tegen.

‘U weet dat prefect Guennegues erevoorzitter van het comité is. Vanavond is de officiële delegatie, die een week in Frankrijk op bezoek is, eregast op de Bretonade in Trégunc Plage. De prefect heeft onverwachts verplichtingen in Brest en vraagt of u vanavond het comité en haar erevoorzitter docteur de la Croix wilt ontvangen. Trégunc valt onder onze jurisdictie.’

‘Wat?’

Dupin had geen idee waar Labat het over had.

‘Staten Stoud is de zusterstad van Concarneau. Het ligt vlak bij Montréal. Er wonen verre verwanten van de prefect, die...’

‘Het is kwart voor acht, Labat. Ik zit aan mijn ontbijt.’

‘De prefect staat erop. Hij belde er speciaal voor en heeft mij gevraagd u per omgaande te informeren.’

‘Te informeren?’

Dupin hing op. Hij had geen zin om zich met zulke onzin bezig te houden. Hij was te moe om zich erover op te winden. Dupin kon Guennegues niet uitstaan. Bovendien had hij nog steeds geen idee hoe je zijn naam eigenlijk uitsprak, iets wat hem met Bretons wel vaker overkwam en hem, zeker in zijn beroep, soms in pijnlijke situaties bracht.

Dupin boog zich weer over zijn krant. De *Ouest France* en de *Télégramme*, dat waren de grootste regionale kranten. Met een mengeling van trots en liefde wijdden ze zich aan Bretagne; na een pagina summier nationaal en internationaal nieuws, waarin het wereldgebeuren vlotjes werd afgehandeld, volgden dertig pagina’s regionaal en lokaal, zeer lokaal nieuws. Dupin was dol op die kranten. Na zijn ‘overplaatsing’ was hij, eerst met tegenzin maar allengs met groeiende belangstelling, begonnen aan de bestudering van de Bretonse ziel. Naast de kennismaking met de mensen ter plaatse waren het juist die kleine, schijnbaar onbetekenende verhalen waar hij het meest van had opgestoken. Verhalen over het leven aan ‘het eind van de wereld’, het *finis terrae*, zoals de Romeinen – de indringers! – het uiterste puntje van het ver in de Atlantische Oceaan stekende, barre schiereiland hadden genoemd. Het departement heette nog steeds

zo. De bewoners – Kelten! – noemden hun land zelf *Penn ar Bed*, wat letterlijk ‘hoofd van de wereld’ betekende, het ‘begin van alles’.

Zijn telefoon ging weer over. Weer Labat. Dupin voelde ondanks zijn vermoeidheid ergernis opkomen.

‘Ik kan niet vanavond, ik heb dingen te doen; werk. Zeg dat maar tegen Geungeug... Zeg dat maar tegen de prefect.’

‘Een moord, er is een moord gepleegd.’

Labats stem klonk toonloos.

‘Wat?’

‘In Pont-Aven, commissaris. Pierre-Louis Pennec, de eigenaar van Hotel Central, is een paar minuten geleden dood in zijn hotel aangetroffen. Ze hebben de politie in Pont-Aven gebeld.’

‘Moet dit soms een grap voorstellen, Labat?’

‘Onze collega’s uit Pont-Aven zijn er al.’

‘In Pont-Aven? Pierre-Louis Pennec?’

‘Hoe bedoelt u, commissaris?’

‘Wat weet je nog meer?’

‘Alleen wat ik u gezegd heb.’

‘En het gaat om een moord?’

‘Daar lijkt het wel op.’

‘Waarom?’

De vraag ergerde Dupin nog voor hij hem stelde.

‘Ik kan u alleen vertellen wat de kok van het hotel tegen de dienstdoende agent heeft gezegd, die...’

‘Laat maar. Wat hebben wij er eigenlijk mee te maken? Pont-Aven valt onder Quimperlé – het is een zaak voor Derrien.’

‘Commissaris Derrien is sinds maandag op vakantie. Bij ernstige zaken zijn wij verantwoordelijk. Daarom heeft de dienstdoende agent in Pont-Aven ons...’

‘Ja, ja, ik ga al. Jij ook. En bel Le Ber, laat hem onmiddellijk komen.’

‘Le Ber is al onderweg.’

‘Goed zo. Het zal toch niet. Wat een ellende.’

‘Commissaris?’

Dupin hing op.

‘Ik moet ervandoor,’ riep hij naar Lily, die ook druk stond te bellen. Dupin legde wat kleingeld op de bar en verliet L’Amiral. Zijn auto stond vlakbij, op de grote parkeerplaats aan de haven.

‘Absurd,’ dacht Dupin hardop toen hij in zijn auto stapte, ‘volkomen absurd.’ Een moord in Pont-Aven, midden in de zomer, vlak voor het hoogseizoen als het dorp verandert in een groot openlucht-museum, zoals ze in Concarneau spottend zeiden. Pont-Aven was een volmaakte idylle. De laatste moord in het pittoreske dorp – te pittoresk, vond Dupin – dat aan het eind van de negentiende eeuw wereldberoemd werd door de kunstenaarskolonie die er neerstreek, met als prominentste lid natuurlijk Paul Gauguin, het stond in iedere gids en in ieder overzicht van de moderne kunst, moest een eeuwigheid geleden gepleegd zijn. Bovendien: Pierre-Louis Pennec was hoogbejaard – een legendarische hotelier, een instituut, net als zijn vader en vooral zijn grootmoeder, de beroemde stichter van het Central, Marie-Jeanne Pennec.

Dupin drukte op de veel te kleine toetsen van zijn handsfreeset. Gek werd hij er iedere keer van.

‘Nolwenn, waar zit u?’

‘Onderweg naar het bureau. Labat belde me net. Ik kom eraan. U wilt zeker dokter Lafond spreken?’

‘Zo snel mogelijk.’

Sinds een jaar was er een tweede gerechtsarts in Quimper aangesteld. Dupin kon hem niet uitstaan. Hij heette Ewen Savoir, een stuntelige jonge snotneus. Beschikte over indrukwekkende apparatuur, maar was dom. En gekmakend grondig. Dokter Lafond was weliswaar ook niet Dupins favoriet, ook met hem had hij regelmatig mot als het Dupin weer eens niet snel genoeg ging, en Lafond kon schelden als een viswif, maar hij leverde altijd vakwerk.

‘Ik word gek van Savoir.’

‘Ik regel het wel.’

Dupin was altijd verrukt als Nolwenn dat zei. Ze was al de secretaresse van zijn voorganger en van die daarvoor geweest, en ze was geweldig. Fantastisch. Gewoon fantastisch.

‘Fijn. Ik rij net Concarneau uit. Ik ben er in tien minuten.’

‘Het klinkt ernstig, commissaris. Onvoorstelbaar. Ik heb de oude Pennec goed gekend. Mijn man deed weleens klusjes voor hem. Lang geleden.’

Dupin wilde net vragen wat voor klusjes, maar liet het gaan. Hij had belangrijkere zaken aan zijn hoofd. Hij had nooit begrepen wat Nolwenns man precies deed. Hij leek van alle markten thuis. Hij deed voor iedereen ‘wat klusjes’. ‘Ja, dat zal een drukte geven. Een icoon van de Finistère, van Bretagne, van heel Frankrijk. Mon Dieu... ik meld me wel weer.’

‘Doet u dat. Ik ben al bij het bureau.’

‘Tot zo.’

Dupin reed hard, veel te hard voor de bochtige weggetjes. Het was onvoorstelbaar; voor het eerst in tien jaar had de oude Derrien vakantie opgenomen. Tien dagen. Zijn dochter ging trouwen; op Réunion – iets wat Derrien zelf ook belachelijk vond. De bruidgom kwam uit hetzelfde gehucht als zij, op drie kilometer van Pont-Aven.

Dupin drukte weer op de knopjes van zijn handsfreeset.

‘Le Ber?’

‘Commissaris.’

‘Ben je er al?’

‘Ja, ik ben net binnen.’

‘Waar ligt het lijk?’

‘Beneden, in het restaurant.’

‘Ben je er al eens eerder geweest?’

‘Nee, nog nooit.’

‘Laat niemand binnen. Niemand zet er een poot over de drempel voor ik er ben. Jij ook niet. Wie heeft Pennec gevonden?’

‘Francine Lajoux. Ze werkt hier.’

‘Wat zei ze?’

‘Ik heb nog niet met haar gesproken. Ik ben er echt net.’

‘Oké. Ik ben er ook zo.’

De bloedplas was enorm groot. Het bloed was langs de voegen van de tegels in alle richtingen gestroomd. Pierre-Louis Pennec was lang en pezig. Kort grijs haar. Een trotse man van eenen-negentig. Hij lag in een vreemde houding, gedraaid, op zijn rug, zijn linkerhand ter hoogte van zijn knieholte, zijn heupen scheef. Zijn rechterhand lag op zijn hart, zijn gezicht was vertrokken in een afschuwelijke grimas, een open oog staarde naar het plafond. Hij had verschillende verwondingen aan zijn hoofd en in de borststreek.

‘Iemand heeft Pierre-Louis Pennec flink toegetakeld. Zo’n oude man. Wie doet zoiets?’

Le Ber stond twee meter achter Dupin. Ze waren alleen. Ontzetting klonk door in zijn stem. Dupin zweeg. Het klopte wat Le Ber zei. Dupin had de nodige lijken gezien. Dit was inderdaad een brute moord.

‘Wat een rotzooi!’ Dupin streek geagiteerd door zijn haar.

‘Messteken, waarschijnlijk. Maar geen spoor van het moordwapen.’

‘Niet zo snel, Le Ber.’

‘Twee collega’s uit Pont-Aven vergrendelen het hotel, commissaris. Ik ken een van hen, Albin Monfort. Die werkt hier al jaren. Een prima politiemann. De andere heet Pennarguear. Zijn voornaam kon ik niet verstaan. Jong nog.’

Dupin glimlachte. Le Ber was zelf nog jong. Begin dertig, pas sinds een jaar inspecteur. Hij was zorgvuldig, snel, slim, al praatte hij lijsig. Hij had een kwajongensgezicht en maakte geen drukte. Dupin mocht hem.

‘En er is nog niemand binnen geweest?’

Het was de derde keer dat Dupin het hem vroeg, en het ergerde Le Ber.

‘Niemand. Maar de gerechtsarts en de technische dienst zullen er zo wel zijn.’

Dupin begreep de hint. Le Ber wist dat de commissaris graag in alle rust rondkeek voor de hele meute zich op het lijk stortte.

Pennec lag achter in de hoek, vlak voor de bar. De ruimte was L-vormig. Het restaurant zat in het lange deel, de bar in het korte.

Een klein gangetje scheidde het restaurant van de keuken, dat in een aanbouw achter het hotel zat. De deur naar de keuken was op slot.

De barkrukken stonden een metertje van de bar, maar keurig op een rij. Een enkel glas was op de bar blijven staan, en een fles Lambig, de Bretonse calvados, een product waar de Bretons zo trots op waren – zoals op alles wat authentiek Bretons was, of daarvoor doorging. Dupin dronk het ook graag. Het glas was bijna leeg. Geen spoor van een worsteling, er was niets opvallends te zien, het personeel had de avond ervoor de zaak kennelijk netjes opgeruimd en schoongemaakt. Hetzelfde gold voor het restaurant. De tafels stonden pijnlijk precies in het gelid, de vloer was brandschoon, de tafels waren keurig gedekt met rustieke, geblokte kledjes. Het restaurant en de bar waren kennelijk net gerenoveerd. Alles zag er nieuw uit. Ook was de zaak grondig geïsoleerd. Er drong geen geluid van buiten naar binnen, zelfs niet van de straat, ondanks de drie grote ramen en de entree die tevens toegang gaf tot het hotel. De ramen waren dicht en vergrendeld. Dupin had ze zorgvuldig bekeken.

De orde en netheid die heersten in het vertrek, stonden in schril contrast met de gruwelijke aanblik die het lijk bood. Op de witte, gestuukte muren hingen de obligate kopieën van schilderijen uit de grote kunstenaarskolonietijd aan het eind van de negentiende eeuw. Je vond ze overal, tot in de kleinste cafés en winkeltjes aan toe. Pont-Aven werd eronder bedolven.

Heel langzaam liep Dupin een paar rondjes door de ruimte, zonder iets specifiek te zoeken. Hij vond ook niets. Onhandig grabbelde hij naar zijn kleine, rode notitieboekje en maakte er doelloos een paar aantekeningen in.

Iemand morrelde aan de deur die Dupin vanbinnen had afgesloten, en klopte driftig aan. Het liefst had Dupin het lawaai genegeerd, maar hij protesteerde niet toen Le Ber hem een vragende blik toewierp en naar de ingang liep. Wild werd de deur opengezwaaid, Salou kwam binnen en Labat lispelde met zijn kruiperige stem: 'Dokter Lafond is er, en René Salou van de technische dienst met zijn mensen.'

Dupin zuchtte. Altijd weer vergat hij Salou. Het betere ‘Tortwerk’. René Salou, de grootste forensisch specialist van deze aardkloot. Hij had meteen drie man laten aanrukken, die zonder iets te zeggen langs hem heen liepen. Dokter Lafond kwam als laatste binnen en liep rechtstreeks op het lijk af. Hij mompelde een nauwelijks verstaanbaar ‘Bonjour m’sieur’ in Dupins richting. Het klonk niet onvriendelijk.

Salou wendde zich tot Labat en Le Ber.

‘Mijne heren, wilt u de ruimte alstublieft verlaten tot wij klaar zijn? Alleen de commissaris, dokter Lafond, mijn team en ik hebben voorlopig toegang tot het restaurant. Kunt u daarvoor zorgen? Bonjour monsieur le commissaire, bonjour monsieur le docteur.’

Het kostte Dupin de grootste moeite om zich in te houden. Hij zweeg. De beide mannen mochten elkaar niet.

‘Docteur Lafond, ik verzoek u uiterst voorzichtig te zijn en geen nieuwe sporen te maken. Dank u.’

Salou haalde een enorme camera tevoorschijn.

‘Mijn collega’s beginnen meteen met het dactyloscopische werk. Lagrange – hier, ik wil alle vingerafdrukken van de bar, het glas, de fles, overal rond het lijk. Systematisch.’

Lafond zette in alle rust zijn tas op een tafel bij de bar. Als hij de woorden van Salou had gehoord, was het hem niet aan te zien.

Dupin liep naar de deur. Hij moest hier weg. Hij verliet het restaurant zonder een woord te zeggen.

In de hal van het hotel, waar de kleine receptie zich bevond, was het druk. Ongetwijfeld had het nieuws zich inmiddels door het hotel verspreid, door het hele dorp. Voor de receptie stond een groepje gasten verhit te debatteren. Achter de smalle balie stond een kleine, magere vrouw met kortgeknipt haar en een verhoudingsgewijs grote, scherpe neus. Haar stem klonk gedecideerd. Ze deed haar best iedereen tot bedaren te brengen.

‘Nee, nee, maakt u zich geen zorgen. Het wordt allemaal geregeld.’

Een moord in het hotel waarin je de mooiste weken van het jaar wilt doorbrengen; Dupin had begrip voor de onrust onder de

gasten, maar voelde ook mee met de vrouw achter de receptie. Het was kort voor het hoogseizoen, het hotel was voor de helft volgeboekt, had Le Ber gezegd. Er waren zesentwintig gasten, onder wie vier kinderen. De meeste waren buitenlanders, Fransen zag je nog niet veel rond deze tijd. Pas over een week zou het seizoen in volle hevigheid losbarsten. Al was het hotel nog niet volledig bezet, de gasten die er waren liepen in en uit, ook 's avonds en 's nachts. Wie onder die omstandigheden een moord pleegde, moest er rekening mee houden dat iemand iets zou merken – dat hij bijvoorbeeld zou worden gezien als hij het hotel door de hal verliet, of dat iemand iets zou horen van de worsteling, een roep om hulp, een kreet van de voor zijn leven vechtende Pennec. Ook was er ongetwijfeld nog personeel in het hotel geweest die nacht. Hier een moord plegen was zonder enige twijfel een riskante onderneming.

Le Ber kwam de trap af. Hij keek de commissaris vragend aan.

‘Het is niet anders, Le Ber. De plaats delict is in handen van de professionals.’

Le Ber wilde iets zeggen, maar bedacht zich. Dupin had hem afgeleerd voortdurend naar zijn plannen te vragen. Dat was het enige wat hem altijd stoorde aan Le Ber. Soms stak die neiging nog de kop op; Le Ber probeerde altijd Dupins methoden te doorgronden.

‘Waar zijn de lokale agenten? De receptie moet worden verplaatst. Ik wil deze ruimte vrij hebben.’

‘Labat heeft ze mee naar boven genomen. Hij wilde meteen beginnen met de ondervraging van de gasten van vannacht.’

‘Ik wil dat alleen gasten en personeel van het hotel hier nog in en uit kunnen. Iemand moet de ingang bewaken. Jij niet, iemand van de lokale politie. Je zei dat een medewerker Pennec heeft gevonden?’

‘Ja, Francine Lajoux. Ze werkt hier al meer dan veertig jaar. Ze zit boven, in de ontbijtzaal, met een van de kamermeisjes. Ze is in shock. We hebben een dokter gebeld.’

‘Ik wil haar spreken.’ Dupin aarzelde even, en pakte toen zijn notitieboekje.

‘Het is nu vijf over negen. Labat belde mij om dertien minuten

voor acht. Hij was toen net op de hoogte gebracht door de collega's uit Pont-Aven. Die waren van hieruit gebeld. Dan zal madame Lajoux Pierre-Louis Pennec rond halfacht hebben gevonden. Dat is nog geen twee uur geleden. Dat is alles wat we weten.'

Le Ber kon zich niet voorstellen dat de commissaris dit zo opschreef, al wist iedereen dat Dupin er op zijn zachtst gezegd eigenzinnige methoden van rechercheren op nahield.

'Pierre-Louis Pennec heeft een zoon, Loic. Er is ook nog sprake van een broer, een halfbroer. Die woont in Toulon. De familie moet op de hoogte worden gebracht, commissaris.'

'Een zoon? Waar woont hij?'

'Hier in Pont-Aven, bij de haven, met zijn vrouw Catherine. Kinderloos.'

'Ik ga er meteen heen. Maar eerst praat ik met madame Lajoux.'

Le Ber wist dat het zinloos was om de commissaris tegen te spreken. Hij wist hoe de commissaris was als hij met 'een zaak' bezig was. En dit was ongetwijfeld een echte zaak.

'Ik zorg dat u het adres van Loic Pennec krijgt, en het telefoonnummer van zijn halfbroer. Hij is een bekend politicus in het zuiden, André Pennec, al twintig jaar kamerlid voor de conservatieven.'

'Is hij op het ogenblik hier? Ik bedoel, hier in de buurt?'

'Voor zover we weten niet.'

'Goed. Ik bel hem later. Verder geen familie?'

'Nee.'

'Laat je door Salou op de hoogte brengen als hij klaar is, en laat Lafond mij bellen, ook als hij zegt dat hij niets te melden heeft voor zijn rapport klaar is.'

'Zal ik doen.'

'En ik wil Derrien spreken. Laat iemand proberen om hem te bereiken.'

Derrien kende Pont-Aven vast door en door. Dat kon van pas komen. Eigenlijk was dit ook zijn zaak.

'Daar is Monfort al mee bezig.'

'Wat doet de zoon? Werkt die ook in het hotel?'

‘Nee, het schijnt van niet. Labat wist alleen te melden dat hij een klein bedrijfje runt.’

‘Wat voor bedrijfje?’

‘Honing.’

‘Honing?’

‘Ja, *miel de mer*. De bijenkorven mogen maximaal vijftieng meter van zee staan. De beste honing van de wereld, zeggen...’

‘Ja, ja. Het belangrijkste is, Le Ber: ik wil weten wat monsieur Pennec de afgelopen dagen en weken heeft gedaan. Zo precies mogelijk. Dag voor dag. Ik wil dat het tot in het kleinste detail wordt vastgelegd. Ook de gewone dingen, zijn rituelen, zijn vaste gewoontes.’

Een van de gasten aan de receptie verhief zijn stem.

‘Wij willen ons geld terug. Dit nemen we niet.’

Een onaangenaam type, gedrongen, smoezelig. Zijn vrouw stond onderdanig achter hem.

‘We vertrekken nu – dat is precies wat we doen.’

‘Ik denk niet dat u vertrekt, monsieur. Niemand vertrekt.’

De man draaide zich woedend om, klaar voor een confrontatie.

‘Commissaris Dupin. Commissariat de Police Concarneau. U wordt straks allemaal verhoord.’

Dupin sprak zacht, sissend haast. Dat en zijn imposante gestalte hadden de gewenste uitwerking. Onwillekeurig deed het mannetje drie stappen terug.

‘Inspecteur Le Ber,’ zei Dupin nu op gedragen toon, ‘laat de politie deze meneer hier’ – hij keek de man vragend aan, die met een klein stemmetje ‘Galvani’ mompelde – ‘laat de politie beginnen met het ondervragen van de heer Galvani en zijn vrouw over afgelopen nacht. Tot in detail. Alle persoonlijke gegevens noteren, paspoorten laten overleggen.’

Dupin was lang, zwaargebouwd, met brede schouders. Boze tongen beweerden dat hij een grove indruk maakte; niemand zag aan hem dat hij, als het nodig was, bliksemsnel en soepel kon reageren. Hij zag er niet uit als een commissaris, zeker niet in spijkerbroek en poloshirt, zijn vaste outfit – nog iets waar Dupin graag zijn voordeel mee deed.

Monsieur Galvani sputterde nog iets onverstaanbaars en verschool zich achter zijn vrouw, die een kop groter was dan hij. Dupin draaide zich om en zag hoe de receptiemedewerkster naar hem glimlachte. Hij glimlachte terug en wendde zich weer tot Le Ber, die er wat ongemakkelijk bij stond.

‘Richt je met Labat vooral op gistermiddag en -avond. Wat deed Pennec? Waar was hij, en hoe laat? Wie heeft hem het laatst gezien?’

‘We werken eraan. Het lijkt erop dat de kok hem als laatste heeft gezien.’

‘Goed zo, wie van het personeel is vanochtend aanwezig?’

Le Ber haalde een klein zwart notitieblokje tevoorschijn.

‘Mademoiselle Galez en mademoiselle Jolivet, allebei jong, kamermeisjes, en madame Mendu, die, als ik het goed heb begrepen, wordt ingewerkt om madame Lajoux op te volgen. Zij is ook verantwoordelijk voor het ontbijt. Madame Mendu is hier.’

Le Ber knikte in de richting van de receptie.

‘Dan hebben we nog madame Lajoux en de kok, Edouard Lenaff. En een keukenhulp.’

Dupin schreef mee.

‘De kok? Zo vroeg?’

‘Iedere ochtend rond deze tijd rijden ze naar de groothandel in Quimper om inkopen te doen.’

‘Hoe heet de keukenhulp?’

Le Ber bladerde door zijn notities.

‘Ronan Breton.’

‘Breton? Heet hij Breton?’

‘Breton.’

Dupin wilde er een opmerking over maken, maar slikte die in.

‘En de kok zou Pennec als laatste hebben gezien?’

‘Het lijkt erop.’

‘Dan wil ik hem spreken zodra ik klaar ben met madame Lajoux.’ Dupin draaide zich om en liep de trap op. Zonder zich om te draaien riep hij: ‘Waar?’

‘De eerste deur rechts.’

Eerste druk juni 2025

Dit is het eerste deel in de serie Een Bretagnethriller.

Oorspronkelijke titel *Bretonische Verhältnisse*

Oorspronkelijke uitgever Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG

Copyright © 2012, 2019, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Keulen/Duitsland

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2025 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Marcel Misset

Dit boek is eerder verschenen bij Lebowski Publishers in 2014 onder de titel *Bretonse verhoudingen*.

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Unsplash

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 261 7159 8

ISBN e-book 978 90 261 7160 4

ISBN luisterboek 978 90 261 7161 1

NUR 331

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.